

İSTANBUL YENİ YÜZYIL
ÜNİVERSİTESİ

YAŞAR
ÜNİVERSİTESİ

İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
ÖĞRENCİ DERGİSİ
STUDENT JOURNAL OF ENGLISH
LANGUAGE AND LITERATURE

İSTANBUL YENİ YÜZYIL ÜNİVERSİTESİ (İYYÜ) &

YAŞAR ÜNİVERSİTESİ (YÜ)

İngiliz Dili ve Edebiyatı Öğrencileri Dergisi
Student Journal of English Language and Literature
CİLT 1 SAYI 1, Kasım 2022

İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜM DERGİSİ HAKKINDA

E-Dergimize tüm dil ve edebiyat ile ilgili bölüm öğrencileri ve mezunları yazı gönderebilir. Gönderilen yazılar dil, dilbilim, edebiyat, kültür, edebiyat tarihi, mitoloji, felsefe, eleştiri yazısı, deneme, makale, hikâye, şiir, kitap yorumu, tanıtım yazıları ve karikatür gibi konularda İngilizce ya da Türkçe olabilir.

DANIŞMANLAR / HAKEMLER

Dr. Öğr. Üy. Olgahan Bakşi Yalçın
Dr. Öğr. Üy. Evren Akaltun Akan

EDİTÖRLER

Beyza Tütüncü (İYYÜ)
Esengül Yavuz (İYYÜ)
İlker Kurt (İYYÜ)
Sinem Şevval Ayran (İYYÜ)
Esra Çan (YÜ)
Mehmet Doğukan Kuru (YÜ)

ELEKTRONİK ORTAMA HAZIRLAYAN MİZANPAJ & DÜZENLEME

Zeynep İdil Can (YTÜ)

İLETİŞİM BİLGİLERİ

E-posta: liredebiyatdergisi@gmail.com

İYYÜ Telefon: 444 50 01 / 2015
İYYÜ Adres: Maltepe, Caddesi,
Yılanlı Ayazma Yolu No:26, 34010
Zeytinburnu/İstanbul, Türkiye

YÜ Telefon: + 90 232 570 70 70
YÜ Adres: Kazımdirlik Mah.
Selçuk Yaşar Kampüsü,
Üniversite Cad., Ağaçalı Yol, No: 37-39,
Bornova/ İzmir, Türkiye

SORUMLULUK

Dergide yayımlanan yazılardan yazarın kendisi sorumludur. Özgün olmayan, kaynağı belirtilmeyen alıntılardan ve intihalden dergimiz sorumlu tutulamaz.

İÇİNDEKİLER /CONTENTS PAGE

Editörlerimizden/Editors' Note.....	1
-------------------------------------	---

ŞİİR/POETRY

I. Within me, the silence & The smile	
Ozan YÜKSEL.....	2
II. The Choice & The train	
Mustafa Emir ERDAL.....	3
III. Kaburga & Dolunay & Üç	
Evren Aslı TOK.....	4
IV. A Eulogy for a Lost Home	
Zeynep BIYIKSIZ.....	5
V. Corruption	
Doğacan ŞİRİN.....	6
VI. Nazım'ın Kadınları	
Zehra Selin TUNCA.....	7
VII. Soulfulness	
Duru NEMUTLU.....	8
VIII. Tears of War	
Dilan BİLGİLİ.....	9

DÜZYAZI/PROSE

IX. Mutlu Yalnızlık	
Beliz KOCAMANOĞLU.....	10
X. Çeyrek	
Evren Aslı TOK.....	11
XI. Ölüm	
İlker KURT.....	12
XII. Aşınma	
Esengül YAVUZ.....	22
XIII. Cosplay Mi Bu?	
Yılmaz Can DEMİRAL.....	25
XIV. Reconstructing 'The Shield of Achilles' in the 21st Century	
Zehra Selin TUNCA.....	30
XV. The Shepherd And The Wolf	
Atakan KARAKOÇ.....	33
XVI. Defterimden Notlar	
Ceren OKYAY.....	37
XVII. A Night to Remember	
Esra CAN.....	39

Editör Notu

Sevgili Okurlar

Okumakta olduğunuz bu dergi, Yaşar Üniversitesi ve İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümü öğrencilerinin kolektif bir çabası sonucunda, öğrencilerin yaratıcılığını özgürce sergileyebileceği bir alan yaratmak amacıyla ortaya çıkmıştır ve uzun bir çalışmanın ürünüdür. Bu sıkı çalışmanın sonucu olan Lir'in ilk sayısında hem Türkçe hem İngilizce dillerinde yazılmış, günümüzün genç beyinlerinin düşünceleri ve hayal gücüne adeta felsefi bir perde aralayan çeşitli şiir, deneme ve öyküler ile çağdaş tiyatro ve son zamanlarda rövaşta olan "cosplay" sanatına dair inceleme yazıları okuyacaksınız. Eserlerin her birinin altında engin bir üretme arzusu, disiplinli bir çalışma ve iyi bir araştırma yatmaktadır.

Bizlere Lir'i yaratma fikrini veren ve bu hayali gerçekleştirmemizde büyük emeği geçen çok değerli Sayın Dr. Olgahan Bakşı Yalçın ve Dr. Evren Akaltun Akan hocalarımıza, fikirleriyle bize yol gösteren Sayın Dekanlarımız Prof. Dr. Cemile Günseli İşçi ve Prof. Dr. Aylin Güney'e, dergimizde bakış açılarına ve düşüncelerine yer vererek eserlerini paylaşan bütün yazarlarımıza ve son olarak dergimizi yayına hazır hâle getiren Zeynep İdil Can'a sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Biz öğrenciler için gurur kaynağı olan bu derginin sizlere keyifli bir okuma deneyimi sunmasını umar ve iyi okumalar dileriz. Öneri ve katkılarınız için bizlere liredebiyatdergisi@gmail.com e-posta adresimizden ulaşmanızdan mutluluk duyarız.

Within me, the silence

I open my eyes to a new day.
Only this time,
I know where I am.
The sound of the owl came into my room.
In it, I find peace.
My surrounding is as lit as I am.
So much pain held me prisoner yesterday.
But today is a different day.
I am free of pain,
as I am free of my feelings.
Obsessions took the pain away,
and they took the feelings away.

Now I can only imagine being on the road.
Roads are getting further and further away,
just like my willingness to walk on them.
I got one good news and a bad one.
I want to share with the whole world,

at the same time,

I do not want anyone to know why.
Why I am such a merciful creature,
when only thing I remember is betrayal.
So far now, in the seas of love,
two lovers embrace each other with passion.
As they wake up to a dreadful morning,
not knowing why they share their life.
It disgusts me now,
just to think about.
I was the one once felt that way.

Waking up again,
withing me, the silence.
What puzzles me besides the silence,
is not knowing why am I here,
in the arms of a lover who does not feel the same way,
not knowing why I do not feel the same way any longer.

<https://creativecommons.org/>

Ozan YÜKSEL

The Train

WEB: <https://www.midjourney.com/home/>

Hurry or you're gonna miss the train.
Your life is in it, and there is a drizzling rain.
It's cleansing but not for your pain.
Catch the train or you're gonna drown.

Fight, as if there are no days left.
Time orchestrating a relentless theft.
Is it for real or is it just a test?
Catch the train or you're gonna drown.

Run, as fast as you can.
Don't look back, it's where you began.
Feel the rain drops as they fall down.
Catch the train or you're gonna drown.

Mustafa Emir ERDAL

The Choice

Pile of years will visit you
In just, one miserable second.
The stage has split in two.
Different acts have reckoned.

Fretting of the stage will decide.
Which part do you abide?
Part, is so sickly suffered.
Part, the world will be coloured.

Mustafa Emir ERDAL

<https://tr.depositphotos.com/497847828/stock-illustration-sad-unhappy-young-woman-continuous.html>

Kaburga

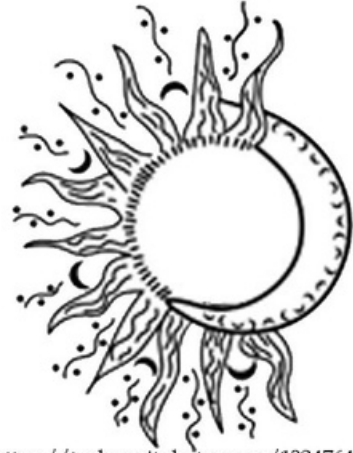
Hiçliğe doğmuş bütün çocukların günahları
 Boyunlarımıza sarılı yılanlarda,
 Yarattığımız bütün kötülükler
 Kaburgalarımızın altında,
 İnsanlığımızı yakıyor.
 Güneş artık doğmuyor,
 Günü kan çalıyor.
 Şeytan yer altında değil artık,
 Aynadaki yansımamda, beni izliyor.

Dolunay

Gecenin gölgesi ruhuna sarkmıştı.
 Elleri ise,
 Işığa uzanmak ister gibi havadaydı.
 Kalbi büzülmüş,
 Elleri üşümüştü.
 Ama o umudunu hiç kaybetmemişti.

Evren Aslı TOK

Evren Aslı TOK

<https://tr.depositphotos.com/123476492/stock-illustration-abstract-black-isolated-sun-and.html>

Üç

Üç yaşında,
 Üç dilek tutmak istedim,
 Üç mum çaldım.
 Birini yaktım, kendiliğinden söndü;
 Biri hiç yanmadı.
 Diğerini söndürmeye de,
 Benim nefesim yetmedi.
 Benim, bir dileği
 Dilemeye dahi gücüm yetmedi.

Evren Aslı TOK

<https://tr.depositphotos.com/10954437/stock-illustration-candles.html>

A Eulogy for a Lost Home

It's the morning.
Hope is a scary thing,
Waiting for an arrival –
that has never been booked.
It's the poor man's food.

It's the afternoon.
Your absence left a hole in my soul –
to be restored,
yet the possibilities are scarce.
For it's merely you who can tend to it.

It's the evening –
and the lingering sense of your familiarity
is scattered across my house,
and across this city,
the city that you hated sincerely.

It's the night.
Eventually, all will be well;
but until then how many more nights
have I got to lose you?
All over again, as if I'm doomed to.

Then it repeats.
Until there's no sensation of discomfort
caused by the numbness –
of my mourning.
I crawl back to your belongings.

Zeynep BIYIKSIZ

Corruption

Eruption what I feel in general.
Corruption where I go my federal.
The war inside me won't stop,
If I won't make it end as soon as possible.

Every night I wake up with a boy beside me,
Cries for me as he creeps upside me.
Almost mourns for the ones he lost.
By the bed is where I consider doing it so.

Eruption what my emotions are,
Corruption where I stand by.
The sharp razor by my bed,
Almost mourns for the blood dripping by me.

Take me higher, higher, higher, higher.
To the ones who lost hope in border.
I won't be making through the night,
So please don't cry, the boy who's in danger.

Eruption what I feel in general.
Corruption where I go my federal.
This war will be my funeral,
I'm stuck in here, for eternal.

Doğacan ŞİRİN

Nazım'ın Kadınları

Sen Nazım, mavi, çocuk gözlü dev adam,
Piraye'ye aşık;
Dünyanın en iyi kadınına.
O saksıda sarı sardunyalar yetiştirdiğin,
Atlas mavisi gökyüzünü seyrettiğin
Küf kokan odanın penceresinden,
Bir tren vagonlarını izler gibi izledin
Siyah beyaz resim içindeki o çok renkli kadınları.
Okurken Piraye'nin mektuplarını ve koyarken tek tek sıraya,
Birinci mektupta Şadiye'yi, beşinci mektupta Şahande'yi, onsekizinci
mektupta Melahat'ı
Ve yazılmamış mektup satırlarındaki adsız kadınları,
Film şeridi gibi geçti Moskova Meydanı gözünün önünden
Rahatça yürüyüşleri kadınların.
Yıl 1940'tı, izliyordun o daracık pencereden,
Moskova'dan Haydarpaşa garına uzanan o uzun yolda,
Ölümden uzak; hayatın içinde ölümü yaşayan,
Bir öküzün arkasında, cephele onunla savaşan,
Monarşi, erkek hegemonyası ve gerçek savaşta
Şadiye, Şazende, Melahat ve adsız kadınları,
O korkunç ve mübarek elleri.
İnce küçük çeneleri susturulmuş
Ve o kocaman gözleriyle arzulu
Analarımızı, avrat ve yârimizi
Ve sanki hiç yaşanmamış gibi ölen
Ve soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen,
Tarlaya, cepheye koşulan, satılan, alınan,
O kadınlar, bir trenin vagonlarının hızla akıp gittiği,
Siyah beyaz bir film şeridi gibi hızla geçti
Mavi gözlerinin önünden.
Önce Şadiye, Şahande, Melahat...
Ve en başta ayaklarını yıkamayı çok özlediğin
Piraye'n...

Zehra Selin TUNCA

Soulfulness

Fragile as a light bulb,
Outshines in the darkness of the senses,
Sinking wishes within agonizing nights,
Ambiguity of what would happen, if they were to flee remains aside.
I dare not to speak, yet words spring from my mouth,
Sparks of braveness are still in sight,
Feeds my soul from bottom to the top,
Heralds that I am going to be free from all these chaotic thoughts.

Duru NEMUTLU

Tears Of War

What are you looking for in this world, stranger?
Wake up! Stars are faded.
Once, this place was ours,
Now, silence surrounded all the hearts that leave their burden on the oceans.
What happened to those screams, right,
When the corpses were free?
Now dark skies are covered with ash color clouds.
Yesterday we were forgetting our hearts in a bottle of wine,
But today, our eyes are the victims of this sinful night.
Whereas we promised not to die,
But now our feet are getting caught in the shadows on the ground.
Rain is falling from an unknown sky,
It cries but without a voice.

Dilan BİLGİLİ

Mutlu Yalnızlık

Suskunluklar çoğaldıkça yalnızlık el kaldırır her yoklamada. Yalnızlık, kapı gıcirtısından korkmaktır belki de. Kendi içine bile sığınamamaktır. İçimizde özgürleştirmek adına her ne duygumuz varsa beyaz bir kağıda sarıp sulara bıraktık. Şuan bir kuş olup uçsam beyaz kanatlarımla gökyüzünde, o sert rüzgarı yırtsam ve gittikçe kaybolsam. Gündüzler gecelerden daha mı karanlık artık? Oturup bir köşeye eline kalemini alıp yokluğu yazmak mıdır? Yoksa yalnızlık denen bu yara. Çayı demlemektir belki de... Bir çiçeği dalından koparamamaktır. Sonra bakıp insanların yüzüne yalnızlığını yalnızlıklara bölerek çoğaltmak mıdır? Gitme diyemeyecek kadar yalnızlaşmak kendinle. Yalınayak koşan çocuklara baksana, ayakkabının tekini paylaşsak mutluluğu da paylaşırız böylece. Belki de ayakkabıları çıkartıp yalınayak onlarla birlikte koşmaktır mutluluk. Yalnızlığımın en çok sarıldığı şu günlerde şekeri elinden alınmış çocuk gibi küsüyorum ben de hayata. Gitsem diyorum, gitsem yalnızlığımın elinden tutsam da gitsem. Kalbimdekileri bir şiirin altını çizer gibi defalarca çizsem.

Beliz KOCAMANOĞLU

<https://images.app.goo.gl/Jf6i3pjzeuA6Wii37>

Çeyrek

Aynada gördüğünüz yansımanın ne kadarı sizden ibaret, hiç düşündünüz mü? Aynadaki o kişi mi sizi siz yapar? Bir insan, aynadaki yansımasından fazlası olabilir mi? Bu sorulara hep cevap aradım. Kafamdaki tilkilerin kuyrukları hep birbirine dolandı, yanıt ararken iyice karıştırdım her şeyi. Koskocaman bir düğüm haline geldi kafamın içi. Aynadaki yansımada bu karmaşayı göremedim. Cevaplar peşinde koşarken nasıl yorulduğumu, onları bulmak için ne kadar heyecanlı olduğumu hatta televizyonda çalan şarkının ruhumu nasıl şenlendirdiğini dahi göremedim. Ancak bu hisler bana aitti; tüm mutluluğum, merakım, yorgunluğum, öfkem hepsi benim birer parçamdı. Aynada gördüğüm kadın, benim çeyreğim bile değildi. Fark ettim. Yansımam benden oluşuyordu ama ben ondan kat kat daha büyüktüm. Anladım ki ben, sizin bana bakınca gördüğünüz kişiden çok daha fazlasıyım. Ben o kadından daha mutlu, belki daha mutsuz ya da daha öfkeliyim. Ben tanıdığınızı sandığınız o kadın değilim. Ben sizin gözünüzün üzerine konup geçtiği, hakkında çeyreğinden fazlasını bilmediğiniz o kadını. Varsayımlarınız ve önyargılarınız daima yansımamda takılıp kalacak, ancak siz hiçbir zaman kafamın içerisine, asıl olduğum yere, giremeyeceksiniz. Siz beni hiçbir zaman tam anlamıyla tanıyamayacak, ibaret olduğum kadını göremeyeceksiniz. Siz daima, benim aynadaki yansımam olarak kalacaksınız.

Evren Aslı TOK

<https://www.pexels.com/tr-tr/fotograf/isik-siyah-ve-beyaz-kadin-sanat-7611473/>

Ölüm

Cemil karmaşık duygular içerisindeydi. Hala bazı şeyleri kafasında oturtamıyordu. Merdivenlerden aşağı indiğinde karısını görmüştü. Masadaydı karısı. Oğluna, kocasına ve kendisine içecek bir şeyler hazırlamıştı. Yüzüne samimi bir gülücük kondu ve içinin huzur ile dolduğunu hissetti. Karşısındaydı o kadın. Ne kadar da güzeldi. Geçen onca yıl güzelliğinden hiçbir şey çalmamış gibiydi. Onu görür görmez, bulmuş olduğu gizemli kitabın varlığını unutmuştu.

Karısı ona içten bir gülümseme ile baktı ve sonra “neler yazdın bakalım? Güzel fikirler var mı?” şeklinde sorular sordu Feride, çünkü Cemil’in yazma tutkusunun farkındaydı. Gençliğinden beri yazardı. Cemil gelen bu soruları iştir iştir bir suçluluk duygusu hissetti. Ne de olsa beş dakika kadar önce eski karısının ve eski oğlunun “ölmelerini” sağlamıştı. “Hiçbir şey bulamadım yazacak, pek üretken değilim bu aralar” dedi yaptığı kötü şeyi saklamaya çalışan bir kişi edasıyla. Gerçekten hayatım demek istemişti Feride’ye ama diyemedi. Onun, Feride’nin, gerçekten eşi olmadığını biliyordu, beş dakika önce orada bile değildi bu sebeple “hayatım” deme hakkı da yoktu. “Olsun, motivasyonunu kaybetme, bir gün bitireceksin o kitabı” dedi Feride destekleyici bir tavır ile. Cemil kendini o an çok özel bir kişi gibi hissetti, çünkü hiçbir zaman karısı olan Macide’den, yani eski karısından böyle bir destek almamıştı. Eski karısı desteklememekle yetinmez adeta aşağılardı Cemili. Çabalarının boşa olduğunu dile getirirdi hep. Vaktini bununla harcamaması gerektiğini söylerdi.

Teşekkür etti Feride’ye, bir öpücük kondurdu bu kadının güzel eline. Aklından az önce yaptığı şeyin doğru mu olduğunu sorguladı, kafasından atamıyordu o düşüncüyü. Adeta düşünceler kafasının etini yiyordu. Bir an odasına çıkıp, yaptığı her şeyi sıfırlayabilecek cümleyi arayacaktı bulduğu kitapta. Tam bunu düşünürken Feride araya girdi. “Yarın için hazır mısın bakalım?” diye sordu. Cemil şaşkın bir ifade ile baktı kadının yüzüne. Kafasında, Feride’nin neden bahsettiğine dair herhangi bir fikri yoktu. “Ne çabuk unutmuşsun” dedi Feride, rahatsızlık duyduğunu belirten bir ifadeyle. “Yarın Emel’lere akşam yemeğine gidecektik, bir hafta önce davet etmişlerdi bizi” şeklinde tamamladı cümlesini. Cemil bunu duyunca Emel’i hatırlamaya çalıştı, ama boşa çaba sarf ediyordu. Çünkü hayatı boyunca o isimde bir kişiyle

tanışmamıştı. Cemil bu kişinin kim olduğunu hatırlamaya çalışırken odada garip bir sessizlik oldu ve bu garip sessizliği bozması gerektiğinin farkına vardı. En sonunda Feride'ye "hatırladım evet, bir hafta önce planladığımız yemek, evet" dedi, ama en ufak bir bilgi bile yoktu kafasında, sesinin tonundan bile belliydi bu. Feride en sonunda, "benim iş arkadaşım" dedi, "kendini iyi hissediyor musun bugün?" Şeklinde bir soruda ekledi. Feride. Cemil, bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Yakayı ele vermek üzere olan birinin endişesi kapladı içini. Acaba ne ima etmeye çalışıyor, yoksa her şeyin farkında mı?" diye geçirdi içinden. "Ben çok iyiyim, endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok" dedi, sakın olduğunu belli etmeye çalışan bir ses tonu ve tavır ile. "Pek inandırıcı gelmedi ama" diye gözlemlerini aktardı Feride ve ekledi; "benimle her şeyi konuşabilirsin." Cemil bunu duyunca rahatlamış hissetti, Demek ki Feride'nin hiçbir haberi yoktu onun yapmış olduğu şeyden. "Biliyorum, elbette konuşabilirim" dedi. Sonra samimi bir gülümseme koymaya çalıştı yüzüne, çok zorlama bir biçimde de olsa. "Peki o halde, uyku vaktimiz gelmiştir, yarın çok işimiz var. Erken uyasak iyi olur" dedi Feride konuşmasının sonunda. Cemil, karısının söylediği şeye katıldığını ifade etmek amacıyla başını salladı. Ebeveynlerini duymuş olan oğulları da odasına gitmek için masadan ayrıldı. Şimdi masadan ayrılma sırası Feride ve Cemile gelmişti. Kalktılar ve onları üst kata çıkaracak olan merdivene yöneldiler. Cemil'in kafası utanç içinde öne eğilmişti. Merdivenleri çıktığında kendini çalışma odasının karşısında buldu. Kapısı aralıktı. "Ben kapıyı açık mı bırakmışım" diye sordu kendine, çünkü normalde kapısını açık ya da aralık bırakmayı tercih etmezdi. Korkmuştu, çok yersiz bir korkuydu bu ama yine de kendini bundan koruyamadı. Yutkunduktan sonra kapıyı sertçe kapatıp kilitledi, anahtarı cebine koydu ve yatak odasına doğru yöneldi.

Cemil ve Feride yatağa girdikten sonra, Feride kocasının yanağına bir öpücük kondurup "iyi geceler" dedi ve arkasını dönüp uykuya gitti. "İyi geceler" dedi Cemil karısına ve sonra gözlerini tavana dikti. Neler ve nasıl hissetmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Mutlu mu olmalıydı? Suçlu mu hissetmeliydi? Ya da üzgün? Neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Önünde kendisi ile uzun saatleri vardı. Gece daha yeni başlıyordu ve bu gece Cemil için gerçekten çok uzun olacaktı.

II

“Nerelerdeydin seni domuz suratlı” dedi Macide Cemile. Cemil karısını, Macide’yi karşısında görünce çok şaşırmıştı, çünkü ondan sonsuza dek kurtulduğunu düşünmüştü. “Elimdeki poşetler ile bekliyorum kaç saattir” dedi Macide, gözlerinden ateş çıkıyordu adeta. Cemil arabayı yanaştırmıştı. Kadının elinden poşetleri alırken “özür dilerim” dedi karısına. “Bir özür ile paçayı kurtaramazsın” dedi kadın, sonra arabaya bindi. Cemil de poşetleri yerleştirip aynısını yaptı.

Cemil arabayı biraz kullandıktan sonra bir çeşit ağaçlık alana vardı. Macide hala çok kızgındı Cemile. Yakayı ele vermiş olmaktan korkuyordu. Açıklama yapmak zorunda hissediyordu kendini, ama ne diyebilirdi ki? Onu hiçbir zaman sevmediğini ya da onun ne kadar kötü bir insan olduğunu mu? Bir şeyler söylememeyi tercih etti çünkü bu altından kalkabileceği bir şey değildi. Bir gariplik sezmeye başlamıştı. Çok ağaç bulunan bir bölgeden geçiyorlardı ama sanki bir döngünün içindeydiler. Adeta belli bir noktadan sonra her şey sıfırlanıyordu. Cemil bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken Macide, Cemil’in sağ kulağına yaklaşıp “ne yaptığını biliyorum” diye fısıldadı. Cemil o an aklını kaçırıyor olduğunu düşündü. Direksiyonun kontrolünü kaybetti ve en yakın ağaca çarptı.

Bağırarak uyanmıştı. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Feride bile o anda uyandı. “Buradayım ben korkma sakın, sadece kötü bir kâbus” dedi kadın, Cemil’in elini tutarak. Cemil hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, yüzünden terler boşalıyordu. Feride’nin orada olduğunu bile göremedi ilk önce. Kâbus ya da her neyse çok gerçektir -yoksa gerçek miydi?- Kendine gelmesi bir süre aldı. “Dur, Sana bir bardak su getireyim” dedi Feride. Cemil, Feride’nin getirdiği suyu içtikten sonra kadının yüzüne baktı. Yüzünden terler boşalmaya devam ediyordu, bir süre konuşmadı. Feride almış olduğu bezle Cemil’in terlerini sildikten sonra “neler oldu kafanın içinde?” şeklinde büyük bir merakla sordu. Cemil hiçbir şey paylaşmak istemedi, ve bunu belirtmek adına sadece başını iki yana salladı, bir kelime bile söyleyememişti. “Peki, nasıl istersen” dedi Feride anlayışlı bir tavırla. Cemil de, Feride de kafasını yastıklarına koyup uykularına devam ettiler.

III

Ertesi güne uyanmıştı artık. Saat kaçtı? 10.30. Genelde gece kalmayı sevmezdi bu kadar, ama dün gece onun için kolay geçmemişti. Hayatında görmüş olduğu en ilginç ve belki de en korkunç rüyayı görmüştü. Eski karısı ve oğlu arkalarında iz bırakmadan yok olmuştu ya da ölmüşlerdi. Çok korkutmuştu bu Cemili. Katil olma fikri bile tüyler ürperticiydi. Eski ailesinden ne kadar çok nefret ediyor da olsa böyle bir şey yapacak biri değildi. Böyle bir şey ondan beklenmezdi.

Mesanesini boşalttıktan sonra aşağı indi, güzel kokular geliyordu mutfaktan. Şaşırtmıştı bu onu, genelde böyle güzel yemekler hazırlanmazdı mutfaklarında. Merdivenlerden indiği zaman oğlunun “günaydın baba” deyişini işitti. Hemen kafasını çevirdi bir şaşkınlıkla, bu çocuk kendisinden nefret eden çocuğu değildi, Feride’den olmuş çocuğuydu. Öyle tahmin etti. “Günaydın” dedikten sonra mutfığa gitti. Feride de oradaydı. “Yazarımız uyanmış sonunda” dedi kadın en güzel gülümsemesi ile birlikte “aç olduğunu tahmin ediyorum” diyerek tamamladı cümlesini. Cemilden bir karşılık gelecek gibi durmuyordu, sadece soğuk terler akıyordu alnından. Bir şey söylemiyordu. Hissediyor olduğu bu garip duyguların kelimelere dökülmesi zordu o an.

Saniyeler bile dakikalar gibi geliyordu ona o anda. Bir şeyler söylemeliydi artık. “Hayır” diyebilirdi sadece, sonra karısının alnından öptü ve oğluna eli ile görüşüz dermiş gibi bir hareket yaptı ve etrafındaki bir çift şaşkın göze aldırılmayarak hızlı bir şekilde odasına çıktı, tekrar uyumayı deneyecekti. Belki hala bu çılgın rüyanın içindeydi. Uyuyacaktı ve bu çılgınca gelen histen -suçluluk, utanç?- kurtulacaktı. Evet, bu onun için en kolayı olacaktı. Eğer bu konulara anlam yüklemeyi denerse durumu daha da kötüleştireceği hissi vardı içinde.

Yatağına varmıştı sonunda, kendini bu çıkmazın içinden bir süre daha kurtaracak olan yatak. Bu uykusundan sonra her şeyi kontrol altına alacağına kendine söz verdi ve kafasını yastığına tekrardan koydu.

IV

Uyanmıştı, kafasını çevirip saate baktıktan sonra saatin 5:00’e geliyor olduğunu gördü. Çok berbat hissediyordu kendini. Ani olan bu değişim ona yaramamış gibiydi. Bu kadar kötü hisseceğini nasıl bilebilirdi ki? Çok şey kaybedeceğini düşünmemişti. Zaten hayatından çok da zevk almıyordu eski karısı ile beraber. Tüm bunlara rağmen bu

kadar suçluluk duygusu hissedeceğini düşünmezdi. Bunun bir çaresini bulmak zorundaydı, sonuçta kendisiyle bu şekilde yaşayamazdı. Feride'yi karşısında ilk gördüğü zaman dünyalar onun olmuştu ve dünyada ki en mutlu adam gibi hissetmişti ama çok uzun sürmedi bu güzel his çünkü içten içe bir yalan olduğunu biliyordu bunun. Böyle bir hayatı hak edecek bir şey yapmamıştı, bunun da iyice farkındaydı.

Bir şeyler yapacaktı elbette, ama bugün arkadaşlarında olan yemekten sonra. Nasılsa Feride önceden ayarlamıştı bunu. En azından ona bunu borç biliyordu. "Biraz daha dayan" dedi kısık bir sesle kendine. Kendisine kalsa hemen bitirmek, yok etmek isterdi bu yaşıyor olduğu şeyleri ama bu yalanı bir süre daha devam ettirmeliydi ya da her neyse diye düşündü. Macide ya da oğlu ne kadar kötü bir insan olursa olsun, hakkı yoktu onların yaşamını bitirmeye. Bu onun gibi bir insanın yapacağı bir şey değildi.

V

Hazırlanmaya kalkmıştı sonunda, şu an için odaklanması gereken bu ve akşam yemeği olmalıydı. Dolabını açtı ve ne bulduysa giydi, genelde böyle bir tavırla giyinen bir adam değildi. Onun için renk uyumu çok önemliydi ama bu alışagelmış bir zaman değildi, bu sebeple giyeceklerini umursamadı.

Merdivenden çıkan Feride'nin ayak seslerini duydu, karısı geliyordu onu kontrol etmeye. "Hazır mısın bakalım" şeklinde bir soru ile içeri girdi. "İyi hissediyor musun sen?" sorusunu da ekledi endişeli bir ifade ile "dilersen iptaledebiliriz, eminim anlayacaklardır" şeklinde bitirmişti cümlesini ve cevap almayı bekleyen bir ifade ile baktı adamın yüzüne. "Hayır" dedi Cemil, "ben hazırım bile." Cümlesini tamamladıktan sonra samimi olmayan kısa bir gülücük ile "iyiyim de" dedi. Bir şekilde iyi olduğunu belirtmeye çalıştı. Olanlardan bahsetme cesareti gösteremezdi nasılsa. "Tamam, o zaman seni aşağıda bekleyeceğim" dedi Feride ve onu aşağı kata götürecek merdivene yöneldi ve Cemil de kısa bir süre sonra onu takip etti. Çok bekletmek istemiyordu onu, oğullarına haber verdikten sonra çok zaman kaybetmeden arabalarına yöneldiler.

VI

Sonunda gelebilmişlerdi arkadaşının evine. Yolda ağzını bıçak bile açmadı Cemil'in. Belki sebebi bir önceki gece görmüş olduğu kâbus belki de başka bir şey. Bir şekilde geçirmişti yolu. Çok uzun bir yolculuk değildi zaten, on beş dakikadan fazla sürmemişti.

Zile basmış bekliyorlardı kapıda, Emel hemen açtı kapıyı arkadaşlarına. "Hoş geldiniz" dedi gayet heyecanlı bir tavırla ve hemen içeri davet etti onları. Cemil'in kalbinin atış hızı artmıştı kapı açılır açılmaz tekrardan alnında soğuk terler belirmeye başladı. Bu kadın, Macide'nin neredeyse aynısıydı. Belki de Macide'nin kendisiydi. Çok korkmuştu Macide'nin ikizi bile yoktu. "Hayır" dedi kendine kendine Cemil içinden. "Olamaz, imkansız" kendini rahatlamaya çalışıyordu. Gerçekten de bu kadın Macide olamazdı. Sadece ufak bir benzerlikten ibaretti bu. Terlerini sildikten sonra içeri yöneldi Cemil. Kendini çokça yabancı hissediyordu burada, adeta nasıl misafir olunabildiğini unutmuş gibiydi. Arkadan bir ses daha "hoş geldiniz" şeklinde yükseldi. Bu Emel'in kocası olan Mehmet'ten gelmişti. Cemile sarıldı. Cemil onu tanı mıyordu bile. Doğal davranmaya çalışmıştı bu adama da karşı. Tıpkı iki gündür Feride'ye doğal davranmaya çalıştığı gibi. "Teşekkürler" demekle yetindi sadece. Bununla birlikte Emel herkesi yemek masasına davet etti. Çok güzel kokular geliyordu gerçekten. Emel ve Mehmet bu misafirleri için en iyi masayı hazırlamış gibilerdi. Cemil sessizce özenle hazırlanmış bu masaya karısı ile oturdu. "Sonunda ayarlayabildik bu yemeği" dedi Emel misafirlerine bakarak. Cemilin arka planda neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, çünkü bu insanlar hiçbir zaman eski hayatının parçası olmamıştı. Emel hakkında tek bildiği şey şüpheli bir şekilde Macide'ye benziyor olduğuydu. İki gün önce sahip olduğu hayatının bir parçası değildi hiçbir şey burada. Tekrardan, bunun bir yalanı yaşamaktan ibaret olduğunu utanç içinde hatırladı. Kafa sallamakla yetinmişti Emele. Söyleyeceği çok bir şey yoktu. Bir şey söyleyecek olsa saçma olacağının farkındaydı. En iyisi susmaktı. Bu şekilde yemeğe başladılar.

Bir süre sonra yemeğin sonuna gelinmişti, Cemil izin alıp masadan kalktı. Ellerini ve yüzünü yıkaması gerekiyordu. Bu yüzden lavabonun yerini sordu, Emel ilginç bakışlar içerisinde lavabonun yerini gösterdi. Cemil de hemen o tarafa yöneldi, herhangi bir şekilde soru cevaplamaya niyeti yoktu. Ellerini yıkadı, yüzünü yıkadı ve kendine baktı, "neredeyse bitti" dedi kendine. Her şeye rağmen iyi idare etmişti ama birkaç saat

sonra bu yalanın bir parçası olmaktan kurtulacaktı. Belki kurtulmamalıydı ama bunu yapmamanın Feride'ye ve kendisine haksızlık olacağının farkındaydı.

İçeri döndüğü zaman Feride hazır bekliyordu evden ayrılmak için, ceketini sırtında, çantası elindeydi. O da ceketini giydi ve arabanın anahtarını aldı. "Cemil'cim" dedi samimiyet ile Mehmet, "Yine gelin olur mu? Ama seni daha iyi görmek istiyorum bir daha ki sefere, bu kadar durgun değil" şeklinde bitirdi Mehmet. Bir şeylerin yanlış olduğunu o da anlamıştı. Cemil, bu adamla olan arkadaşlığının seviyesinden haberdar değildi, sonuçta ilk kez bugün görmüştü onu ama bunun belirtilmesine gerek yoktu, bu yüzden "söz" demekle yetindi. Bu sefer arkadaşına sarılan o oldu ve bununla birlikte evden ayrıldılar.

VII

Eve gelebilmişlerdi sonunda. Geri dönüş yolunda iletişim kurmuştu, çünkü bir daha Feride ile konuşma fırsatı bulacağından emin değildi. Belki son diyaloglarını kuruyorlardı. Kim bilirdi? Arabadan inerken "Yakında her şey eskisi gibi olacak" dedi "merak etme." Dedi Cemil gizemli bir şekilde. Feride'nin yüzünde meraklı bir ifade oluştu bu cümlelerin üzerine ve "yakın zamandan beri hiç iyi değilsin Cemil" dedi "endişelendirmeye başladın beni." Bu sözlerinin üzerine başka bir şey eklemedi çünkü gerekli bulmadı. Kısa diyalogları sonrası eve giriş yaptılar. Feride merdivenlere yöneldi çünkü üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Aynısını Cemil de yaptı ama amacı üstünü değiştirmeye gitmek değildi, çalışma odasına gitmekti çünkü bulmuş olduğu kitap oradaydı.

Ofisinin önüne gelmişti, bir iki saniye bekledikten sonra kapının kilidini açtı. Anahtar hala cebindeydi, yanından ayırmamıştı hiç. İçeri girer girmez kapıyı kitledi. Kitabı saklamış olduğu çekmecenin olduğu yere yöneldi. Kitabı en aşağıdaki çekmeceye koymuştu. Kapıyı kitlemiş olmasına rağmen tüm önlemleri almaya çalışmıştı.

(Kapı sesleri) “Cemil? Neden kapıyı kilitledin?” şeklinde büyük bir endişe ile soru sordu Feride. Cemil bir anlık ani bir korkuya kapandı çünkü Feride’nin kapıyı kilitlediğini duymuş olmasını beklemiyordu. “Kendine zarar vermeye mi çalışıyorsun sen?” sorusunu da ekledi. Gerçekten endişeliydi Feride çünkü adam da gariplik vardı, hiç iyi görmüyordu onu. Cemil soğuk terler dökmeye başlamıştı yeniden, bunu son yaşamasının ardından çok geçmemişti. Bu kitap fazlaca dert açmıştı başına, iki gündür yaşadığı duyguları neredeyse hayatı boyunca yaşamamıştı, hissetmemişti. “Sorun yok” diyebilirdi en sonunda ama bu Feride için yeterli değildi. “Kendine zarar vermeyeceksin değil mi?” diye sordu çok endişeli bir ses tonuyla. “Bak, sorunun neyse çözebiliriz, yalnız değilsin.” Cemil bu sözlerin üzerine bu kadının tekrardan ne kadar iyi bir insan olduğunun farkına vardı. Tıpkı gençliğindeki gibiydi Feride, hiçbir değişiklik yoktu. Belki de bu yüzden ona karşı bir hayranlığı vardı gençliğinde. Ne kadar da sevmişti Ferideyi. “Sorun yok” şeklinde tekrarlardı bir kere daha. Fazlasını söyleyemeyecekti. Tek yapmak istiyor olduğu bu yalan gerçeklikten dışarı adım atmaktı. Bu büyülü kitabın yarattığı yalan gerçeklikten. Kafasında cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Acaba kitaba daha önce ulaşan olmuş muydu? Bu keşfi tek yapan kişi o muydu yoksa? Değilse insanlar bu kitap ile neler yapmıştı? Kimler hangi gerçeklikleri değiştirmişti bu sayfalarda yazılanlarla? Belki bu soruları sormanın zamanı değildi, belki bunları en başta sormalıydı şimdi yapması gereken kendini bu yalan gerçeklikten kurtarmasıydı. Eski haline getirmek istiyordu şimdi hayatını. Eski karısını ve oğlunu yok etmeden önceki hayatına. Çok mu mutluydu? Hayır değildi, ama en azından böyle duygular hissetmiyordu. Hayatının kontrolündeydi ve etrafında neler olduğunu biliyordu.

Hızlıca sayfaları çeviriyordu, alnından ter damlaları akıyordu çünkü kadın hala kapının önündeydi. Onu içeri alamazdı, bulmuş olduğu bu kitabı gösteremezdi, çünkü bunun nelere sebebiyet vereceğini bilmiyordu. Hiçbir şeyi riske atamazdı. Sayfaları acele ile çeviriyordu. Ne arıyordu içeride? Kendisi de emin değildi. “İşime yarayacak bir şey olmalı” dedi kendi kendine. İstemsizce kapıya baktı, Feride’nin kapıyı sonunda kırıp içeri gelmiş olabileceğini düşünmüştü. Çok saçmaydı bu, ama ne mantıklıydı ki? Mantık yakın bir zamanda onu terk etmişti.

Burada olanın ismi başkaydı. Feride'nin odaya girmesi isteyebileceği en son şey olurdu ama hala kapının önündeydi ve daha da sert bir şekilde kapıya vurmaya başlamıştı. Bu daha da strese sokuyordu onu. Kontrolünü kaybetmemeye çalıştı ve tüm dikkatini tekrardan elindeki kitaba çevirdi. Bu sefer kendi varlığına son verebilecek cümleyi ya da cümleleri aradı. İhtiyacı olanın bu olduğunu düşünmüştü eğer kendini de fiziksel yaşamdan silmeyi başarabilirse sorununun çözülebileceğini düşündü. Evet, en iyisi bu olacaktı onun için. Hakkı olan buydu. Daha fazlasını hak etmediğini biliyordu.

(Kapı sesleri) kapıya vurulmaya devam ediliyordu hala. Bu sefer oğulları da girmişti işin içine ve daha büyük bir kuvvet ile vuruyordu kapıya "Baba, neler oluyor!" şeklinde sesini yükseltmişti oğlan. Cemil hiçbir cevap vermeden işine devam etti, sayfaları hızla çevirmeye devam ediyordu. Zaten vereceği cevaplar onları tatmin etmeyecekti. Tekrardan yüksek sesle vurdu oğlan kapıya "Baba, beni kapıyı kırmak zorunda bırakma" şeklinde seslendi oğlan. Sinirli ve bir o kadar da endişeli bir ses tonu ile. Belki kırabilirdi, belki kıramazdı, biraz sonra bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Cemil sonunda istediği noktaya ulaştığını düşündü. Belki de ihtiyacı olan büyümlü kelimeler bu sayfadaydı. Üç yüzüncü sayfalara gelmiş olmalıydı, en azından öyle tahmin ediyordu kalınlaşmış tarafa bakarak. Sayfadaki kelimeleri bir bir seslendirmeye başladı, cümlelerin üzerinden bir bir geçiyordu. Satırın sonuna geldiğinde kafasını kaldırdı. İşe yaramış mıydı? Yaramış olmalıydı çünkü "ÖLÜM" başlıklı yazıyı okumuştı. İsteddiği bu değil miydi? Kendini yeryüzünden silmek. Geride bir kanıt bırakmamak. Adeta var olmamış gibi. Ama işe yaramış mıydı? Metinleri ilk sefer okuyabildiği gibi okuyabilmiş miydi bu sefer de? Bu Latince'ydi belki doğru okuyamamıştı. Tekrar okumayı deneyecekti. Gözlerini tekrar metine çevirdi. Tam o anda, odadaki, kapıdan ve kapının arkasındakilerden gelen seste dahil, kesilmişti. Sessizliğe bürünmüştü her şey, hem de çok rahatsız edici bir sessizliğe. Satırları ikinci kere okuyamadan kafasını kaldırdı. Kitabı masaya bıraktı ve kapıya yöneldi. Neden susmuşlardı? Yoksa onlarda mı Cemil'in hatası yüzünden gitmişti? Bu sefer olamazdı. Buna izin vermeyecekti.

Kapının önüne geldi sonunda. Birkaç adımlık bir yolculuktu ama bundan daha fazlası gibi gelmişti ona. Kilidi açmaya niyetlenmişti, ama bunu yapmak istediğinden emin değildi ama sonucu öğrenmekte istiyordu. Bu onun için önemliydi. Başka kimseyi “öldürmek” istemiyordu. Bir cesaret ile açtı kapıyı ama bütün fiziksel gücünü kullanmış gibi hissediyordu. O anda kendini nasıl ayakta tutabiliyor olduğunu düşündü. Çok sürmeden kendini yerde buldu, çünkü bacakları ona itaat etmeyi bırakmıştı. Ardından kolları da bacaklarının izini takip etti, kalkmaya çalıştı yerden çaresiz bir şekilde, ama kolları kırılamıyordu. Cemilin kontrol edebiliyor olduğu tek şey gözleriydi. Etrafına baktı ve dünyasının kararıyor olduğunu fark etti. Gözleri aralanmış kapıya kayd. Çok sürmeden Feride’nin odaya girmiş olduğunu gördü. Kadının yüzünde dehşete düşmüş bir insanın ifadesi vardı. Bir şeyler söylüyordu ama adam tek bir kelimesini bile anlayamadı. Demek ki duyamıyordu, bu kadar sessizliğin sebebinin o anda anlamıştı. Hızlıca yanına geldi Feride, ellerini tuttu. Bir şeyler söylemeye devam ediyordu ama hiç bir kelimesini anlamıyordu. Karanlık daha da büyüdü. Görebildiği alan daha da kısıtlanmıştı. Anladı ki ölüm onu almaya gelmişti. Sihirli kelimeler işe yaramıştı. Vücudunda kalmış son enerjiyle bir kez daha baktı Feride’ye, o anı beynine kazımak ister bir edayla, Ardından, gözlerini sonsuzluğa yumdu...

İlker KURT

Yiğit Özşener ve Şahika Tekand

27 yıllık birlikteliklerini “Aşınma” oyunu ile zirveye taşıyor!

www.gozlemgazetesi.com

Studio Oyuncuları topluluğunun son oyunu olan *Aşınma*, Şahika Tekand'ın kaleme alıp yönettiği, Yiğit Özşener'in tek kişilik *Performatif Sahneleme ve Oyunculuk Yöntemi* ile insan olmanın trajedisini anlatıyor.

Günümüzde teknolojinin sunduğu imkânlar ile tiyatro anlayışı bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Çağdaş tiyatro üzerine uzun yıllardır çalışmalarını sürdüren oyuncu, yazar, yönetmen ve akademisyen Şahika Tekand, oluşturduğu *Performatif Sahneleme ve Oyunculuk Yöntemi* ile çağdaş tiyatro anlayışına yeni bir soluk getirmiştir. Şahika Tekand'ın geliştirdiği yöntem, oyuncunun beden ve ses ile performatif bir ilişki kurması anlamına geliyor.

Performansın amacı, tiyatronun kurgusallığını koruyarak sahne üzerinde sahenin araç ve gereçleriyle oyuncunun belli koşullara maruz kalması ve bu şekilde bir gerçeklik yaratmasıdır. Farklı katmanların üst üste gelmesine karşın oyuncu, bedensel ve zihinsel olarak kendini teslim ederek performansın en önemli parçasını oluşturuyor.

Oyunun Çok Fazla Bileşeni Var

Yiğit Özşener'in tek kişilik performansı sahnede simülasyon (Game) diyebileceğimiz bir durumun içerisinde ve metinle eş zamanlı uymak zorunda olduğu ses ve ışık komutları ile bütünleşiyor. Komutlar, seyircinin görmediği bir üst yapıdan uygulanıyor.

www.gazeteoksijen.com

Aşınma'yı Yaşıyor

Aldığımız ilk nefesten itibaren geri sayım başlıyor. Ne zaman sona ereceğini bilmediğimiz bir hayata adım atarken bir yandan bizi çevreleyen korkulara, kalıplara, görevlere uyum sağlamaya çalışırken diğer yandan tüm bu kalıplar içerisinde özgür olmayı ve kim olduğumuzu öğrenmeye çalışıyoruz. *Aşınma* adlı oyunda Yiğit Özşener, bir tür kafesin içerisinde dışarıya adım atmasına dahi izin verilmiyor. Bu durum, çağdaş insanın otoritelerin baskılarıyla nasıl kapana kısıldığının trajik bir göstergesi. Sahnede çevresini kaplayan ve her birinin belli bir hareketi temsil ettiği bir dizi "led" ışıklar mevcut.

Bu şekilde, oyuncu bir yandan metni takip ederek rolünü seyirciye yansıtırken diğer yandan simülasyonun kurallarına uymaya çalışıyor. Seyircinin oyunun dilini ve işleyişini oyuncu ile eş zamanlı olarak keşfetmesi, ilgiyi arttırıyor; diğer bir ifadeyle seyirciyi anda ve sahnede tutmayı başarıyor.

Ancak bunlar seyirciye dönük ve oyuncunun görüş alanının dışında olduğu için oyuncunun ışıklardan gelen belirli sesler ile bu hareketleri yerine getirmesi gerekiyor. Komutlar sürekli olarak oyuncunun ya sözünü kesiyor ya da oyuncunun elini kolunu kaldırmasını, oturuşunu değiştirmesini istiyor. Komutların, metnin ve oyunculuğun 55 dakika boyunca hiç durmadan sürdürülmesi, seyirciye adeta hiç nefes aldırıyor. Fiziksel ve zihinsel olarak sürdürülmesi çok ama çok güç bir oyun. Yiğit Özşener'in güçlü performansı, hayatında aşınmayı yaşayan birey ile uyuyor. Tıpkı doğduğumuz andan, aldığımız nefesten itibaren görmediğimiz ve uymamız gereken komutlarla aşındığımız gibi...

www.takvim.in

İnsanı Sarsan Bir Oyun !

Oyun metni eğitim, aile kavramları, siyaset, ekonomi ve varoluşsal kavramlara değinerek insanı sarsıyor. Oyun boyunca aklın ön planda tutulması, toplumsal roller, insanların özgürlüklerini kısıtlayan, yaşamlarının nasıl ve hangi şekillere dönüştüğü, gerçeklerden uzaklaştığı ve bunların normalleştirilmesi eleştiriliyor. Son derece politik olan metin, tespitleriyle seyirciyi aktif olarak düşünmeye ve sorgulamaya yönlendiriyor. Elbette Yiğit Özşener'in temposunu izlerken ağzımız açık kalıyor. Tek beden çağdaş insanın trajedisini iliklere kadar hissettiriyor. Bu yıl izlediğim, zevk duygusunu üst seviyelere taşıyan bir oyun. Yiğit Özşener'in hafızalara iz bırakacak performansını görmek bile enfes bir deneyim. Avuçlarım acıyana kadar alkışlıyorum. Siz siz olun, bu oyunu izlemeden sezonu bitirmeyin.

Esengül YAVUZ

CosplayMiBu

İngilizce “costume” (kostüm) ve “play” (oyun) kelimelerinin bir araya gelmesi ile oluşan cosplay sanatı ne yazık ki ülkemizde fazla bilinmemektedir. Hatta çoğunluk tarafından bir sanat dalı olarak bile görülmez. Oysaki cosplay yaparken yapılan eşyalar bir heykeltraş gibi işlendikten sonra bir ressam edasıyla boyanır. Tabi bu işin daha “kostüm” kısmı. “Oyun” kısmı için ise bir senarist gibi sahne gösterinizi yazıp daha sonra bir oyuncu edasıyla role girmeniz gerekir. Cosplay’in pek çok farklı sanat dalını içinde barındırmasına rağmen sanat olarak görülmemesinin belki de en büyük sebebi yaratıcılık kısmının az olmasıdır. Çünkü asıl olay zaten var olan bir karakteri gerçek dünyaya getirmektir. İnsanları cosplay yapmaya iten de budur. Hayranı olduğunuz bir karakterin resmini çizebilirsiniz veya üzerine yeni bir hikaye yazabilirsiniz. Ya da o karakterin cosplayini yaparak bizim dünyamızda da gerçekten varolmasını sağlayabilirsiniz ve o karakter bizim dünyamıza gelirken siz de onun dünyasına gidebilirsiniz.

Cosplay aslında bizim kültürümüzde yer alan bir sanat değil. Dünya’daki pek çok ülkede Amerika’nın Cadılar Bayramı gelenekleri sayesinde insanlar büyük küçük demeden kostüm yaparken bizde bunun bir benzeri yoktu. Elbette, günümüzde teknolojinin gelişmesi ve iletişimin kolaylaşması ile artık bizim ülkemizde de Halloween partileri yapılmaya başlandı. Cosplayin kökeni elbette bu değil ama cosplaye başlamak ve anlamak için oldukça yardımcı bir etken. Aslında Cosplayin asıl kökeni, 20. Yüzyılının öncesinde de var olan maskeli balolar. Batı dünyasında insanlar çok daha eski zamanlarda farklı kostümlere ve kılıklara girmeye başlamıştı.

Peki hayranlığın en uç noktası olan bu cosplaye nasıl başlanır ve nasıl devam edilir?

Benim adım Yılmaz Can Demiral ve yaklaşık 3 senedir cosplay işiyle uğraşıyorum. Genellikle "prop" (sahne dekoru) olarak adlandıran eşyaları yapıyorum. Öncelikle cosplay yapmak kesinlikle insanlara yeni bir bakış açısı kazandıran bir hobi. Bu sanat üzerinde daha fazla uğraştıkça filmlere, oyunlara, kitaplara ve diğer cosplayerlara bakarken karakterlerin üzerindeki kostümlerinin nasıl yapıldığı veya benzerinin nasıl yapılabileceği üzerine kafa yormaya başlıyorsunuz. Hatta çevrenizdeki materyalleri gördükçe bununla nasıl bir kostüm veya prop yapabilirim diye düşünüyorsunuz.

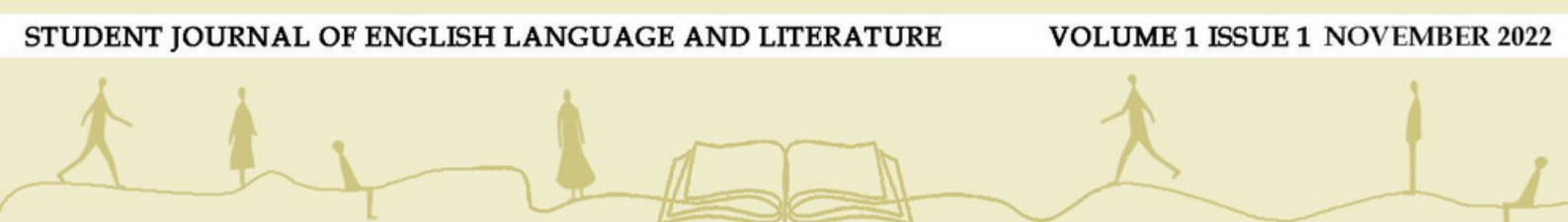
Benim cosplaye başlamam hazırlık sınıfında bir arkadaşımın isteği ile gittiğim Gaming İstanbul - Uluslararası Oyun, E-spor ve Dijital Eğlence Fuarı'nda başladı. Fuarda ufak bir cosplay yarışması da vardı. İnsanları çeşitli kostümlerin içinde görmek başta oldukça tuhaf gelmişti. Bazılarına verilen- bazılarına ise verilmeyen- emek karşısında oldukça şaşırmıştım. Herkes oldukça özgüvenli ve sakindi. Çoğu için yarışmanın hiçbir önemi yoktu, çünkü önemli olan kısım eğlenmekti. İnsanların bu halini görünce ben de bir kostüm yapmaya karar verdim. Resim çizip bir şeyler inşa etmeyi oldum olası severdim. Bu tam bana göre bir hobiydi. Tabi ilk işim hangi karakterin kostümü yapacağıma karar vermek oldu. Bu basit gibi görünen ama bir türlü işin içinden çıkılmayan bir konuydu. Bir sürü oyunda ve filmde birçok sevdiğim karakter vardı. Basit kostümleri olan karakterlere odaklanırken o dönemde oldukça popüler olan League of Legends isimli oyundan Darius karakterinin kostümünü yapmaya karar verdim.

Darius'un kostümü hiç de basit değildi ve kendisi neredeyse bir insan bile değildi. Bir kolu benim kafam kadar olan bu karakter başta gözümü korkutsa da sonuçta bu karakterin yüzde yüz orijinaline benzemesini gerektiren bir kural yoktu. Üstelik asıl amacım eğlenmekti.

Çalışmama Darius'un en öne çıkan detayı ile başlamak istedim çünkü eğer bu detayı düzgün yapabilirsem diğer detaylarda yaptığım hatalar daha az görünürdü. Maalesef bu detay 1,5 metre uzunluğunda geniş bir baltaydı ve benim bu konularda hiç tecrübem yoktu. Yine de yılmadan devam ettim. Bu kostüm konusunda oldukça kararlıydım. Bir yandan ölçüler konusunda hesap yaparken diğer yandan malzemeleri toplamaya başladım. Bir malzeme dışında bütün malzemeler hırdavatçılarda mevcuttu. Eva adı verilen asıl malzemeyi bulmam birkaç haftamı almıştı. Bu malzeme nedense internette oldukça pahalıydı ve satan bir yer bulmak oldukça zordu. Ayrıca eva yerine alternatif bir şey kullanma şansım da yoktu. Strafor plakaları, bolca yapıştırıcı, boyalar ve sonunda eva. Elimde tüm o malzemelerde eve yürümenin ameliği ve heyecanını hiçbir zaman unutamam. Evde bulduğum bir süpürge sapını kullanarak baltanın temelini hızlıca yaptım. Üzerine de eva adlı malzemeden yaptığım devasa balta kısmını yapıştırdım. Aslında görüldüğü kadar zor değildi, sadece eşyanın büyüklüğü biraz can sıkıyordu. Baltanın üzerindeki kuru kafa kabartmasını ancak onuncu denememde yapabildim. En sonunda hala başarılı bir sonuç elde etmemiş olsam da elimde olana razı oldum. Baltayı boyama kısmı da oldukça eğlenceliydi. Asıl ilham bundan sonra geldi. İnsanların baltayı görünce verdiği tepkiler çok hoşuma gitmişti.

Çoğu kişi hemen alıp fotoğraf çekinmek istiyordu. Demekki doğru yolda gidiyordum. Zırhı yapmak beni oldukça zorladı, çünkü ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama günlerce uğraştıktan sonra ortaya bir şeyler çıkartmaya başlamıştım. En son kostümü komple giyince mutluluk ve hayal kırıklığını aynı anda yaşamıştım. Başladığım işi bitirebildiğim için mutluydum ama kafamda canlandırıdığım kostümü gerçek hayata geçirememiştim.

Başka bir etkinlik günü geldiğinde çok sevdiğim uzun saçımı kostüme uyması için kestirmiştim. Arkadaşlarla buluşup etkinlik alanına gittiğimde oldukça heyecanlıydım. Normalde utangaç birisi olan ben, kostüm giyip insanların gözü önünde sahneye çıkacaktım. Üstelik kostüm için çok zayıftım. Arkadaşlarım sürekli "sen bu karakterin genç halini yapmışsın, o yüzden daha kasları yok" diyerek beni avutmaya çalışıyorlardı. Çevremdekilerin desteğini görmek güzeldi. Tüm bu gaza rağmen sahne zamanı geldiğinde sahnede 5-10 saniye zor durmuştum. Kostüme o kadar odaklanmıştım ki sahnede ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Zaten kazanmayı beklemiyordum, çünkü girdiğim yarışmada bir sürü başarılı kostüm vardı. Bu olay benim hevesimi kırmak yerine beni daha da gaza getirmişti. Bundan sonraki kostümlerimde sahne gösterisi için de bir şeyler düşünecektim. Ayrıca diğer kostüm yapan arkadaşlar oldukça destekleyiciydi. Çoğundan aldığım yorum: "İlk kostümün mü? Oldukça başarılı!" olmuştu.

Daha sonra derslerin yoğunluğundan dolayı cosplay hobime çok vakit ayıramasam da diğer arkadaşların kostüm yapmasına yardımcı oluyordum. Hatta bir defasında, ilk yaptığım kostümü tekrardan yapmıştım, ama bu sefer aynı kostümün kadın versiyonunu yapacaktım. -Karakterin cinsiyetini değiştirerek yapılan cosplaya, crossplay de deniyor. Sonuçta insanlar farklı cinsiyetten bir karakterin cosplayini de yapmak isteyebilir.-Önceden edindiğim tecrübeler sayesinde bu sefer daha iyi bir iş çıkartmıştım. Başka bir arkadaşına Counter Strike adlı oyundan terörist kostümü yapmasına yardımcı olmuştum. Kostüm komik duruyordu ama zaten istediğimiz de buydu. Etkinlikte oldukça eğlenmiştik. Elbette zaman zaman olumsuz eleştiriler de geliyordu. İnsanlar bir kostümü iyi yaptığınızı düşünmüyorsa size hakaret bile ediyordu. Genelde bütün hakaretler "Cosplay Mi Bu?" diye başlayıp küfürle bitiyordu. Tüm bunlara rağmen, bu hobiye bırakmayıp arkadaşım ile birlikte daha da çok sarıldık. O gün ekibimize Cosplay MiBu ismini vermeye karar verdik. Kimse gelip de bu isimle bizi incitemezdi. Bir süre sonra Cosplay Mi Bu prop satmaya bile başlamıştı. İnsanlar kostümünü yaptığı karakterin silahını bizden alıyordu. O sıralar bizde yaptığımız başka bir kostümle bir yarışmada üçüncü olmuştuk.

Yine League of Legends oyunundan Pantheon karakterinin bir kostümünü yaptık, Fırınca Pantheon. Sahne gösterimiz de kostümün aslı kadar komikti. Devasa bir ekmek ve yağ bıçağı ile ortalıkta gezmek eğlenceliydi. Üstelik bu sefer yüzüm kapalı olduğu için daha az çekiniyordum.

Tabi bu uzun sürmedi, Koronavirüs'ün ortaya çıkmasıyla bütün dengelerimiz bozulmuştu. Bütün etkinlikler iptal edilmişti. Bu durum, Cosplay için hiç uygun bir zaman değildi. Ayrıca bu dönemde arkadaşım da bu işleri bırakmaya karar verdi. Tek kaldığım bu zamanlarda yine ara sıra kostüm yapmasam bile proplar yapmaya devam ediyordum. Bu dönemde kuzenimin ısrarları ile yaptığım eşyaların videosunu çekip YouTube'a yüklemeye başladım. Cosplay MiBu için yeni bir dönem başlamıştı. Artık eşyaları nasıl yaptığımı insanlara daha detaylı gösterebiliyordum. Kuzenimle çektiğimiz ilk videolar biraz derme çatma da olsa zamanla hem cosplay konusunda hem de teknik konularda kendimizi geliştirdik.

Çoğu propun yapımı aşağı yukarı aynı adımlarla başlıyor. İlk önce yapmak istediğiniz eşyaya karar vermeniz gerekiyor ve söylediğim gibi bu kısım oldukça zor. Ben hala kanalda yaptığım eşyaları seçerken zorlanıyorum. Örnek olarak en son yaptığım Soul Reaver adlı kılıcı seçelim. Şimdi yapmamız gereken kafamızda plan oluşturmak ve kılıcın kalıbını çizmek. Çizim programları aracılığıyla kılıcın yüksek çözünürlüklü resminden faydalanarak bir kalıp oluşturuyoruz. Aynı programda kılıcın da boyutlarına karar verip PDF olarak kaydediyoruz ve çıktısını alıyoruz. Kalınlığına da karar verdikten sonra 10 mm'lik eva plakasının üzerine çiziyoruz ve düzgün bir şekilde iki kopya kesiyoruz. Kestiğimiz parçaları içine bir iskelet koyarak birbirine yapıştırıyoruz. Keskin kenarlarını dremel yardımı ile düzelttikten sonra diğer detayları ekliyoruz ve boyayarak bitiriyoruz. Böyle anlatınca çok basit gibi görünse de çoğu aşama oldukça zaman alıyor. Özellikle gerekli aletlere sahip değilseniz. Yine de gözünüz korkmasın, yaptığım bütün eşyaların herkes tarafından yapılabileceğine inancım tam.

Daha detaylı bilgi almak, yapılan eşyalar hakkında soru sormak ya da sadece muhabbet etmek isterseniz sosyal medyadan Cosplay Mİ Bu'yu aşağıdaki linklerden takip edebilirsiniz.

Youtube: <https://www.youtube.com/c/CosplayMiBu>

Instagram: <https://www.instagram.com/cosplaymibu/>

Yılmaz Can DEMİRAL

CosplayMiBu

Reconstructing 'The Shield of Achilles' in the 21st Century

First, he turned on the music. He would do it when he began forging either to distract himself from the outer world or inspire his art. Knowing that he needed to concentrate on his masterpiece, he turned up the volume and *The Coldplay* started rhyming...

*I've been reading books of old
The legends and the myths
Achilles and his gold
Hercules and his gifts
Spider-Man's control
And Batman with his fists
And clearly, I don't see myself upon that list
But she said, where'd you wanna go?
How much you wanna risk?*

And the masterful patron of blacksmiths forged... On a big gold coin, the size of the universe, including nature with its sky first, then the sea, the sun, the moon, stars, and the great bear to show lost sailors their direction as if the souls are predicted to be lost, and forged heaven with the hope of an afterlife to be found in good. A universe; with believers and nonbelievers with messengers and receivers, realists and spiritualists, a theory of two well-ordered states, one at peace and the other at war.

And he forged... In the quest for "a happy civil life", a wedding ceremony "for good and worse until death do us part" with the vows of the young and hopeful as sealing their fate of "any mortal born to die" ironically on their happiest day. Dancing, feasting, loving the moments of their sacred unity to grow in lineage, grow larger and larger; but a fierce cry burst out from a mother who had just lost her children. Another motherless child burst into tears because the woman never wanted him when he was born crippled, and a girl almost died of hunger. A vulture waited upon her as if even cruelty had mercy for her one last breath. And people massed, looking over the Senate where a quarrel had just broken out between two angry politicians conflicting over "the bill" to be passed on "the world peace"; however, guns were pulled out, so democracy had been shot again and led a motion to adjourn. The crowd watching remained silent; no one could utter a

word, neither “the old” nor “the young”. The young, however, could tweet instead of speak.

And he forged... Two well-designed tall buildings collapsed in the advent of “war and terror”. Devastation, fear, failure of order, loss, hate, and rage-filled people's hearts. Losing not only wives, husbands, daughters, sons, and friends; but losing hope. The most distinctive forging he made was the fragility and vulnerability of The Falling Man... Off a Tall Tower. A large angry crowd gathered for “anti-war” notions, marching against terrorism. On the other hand, kings sitting on their estates, while they plotted a trade to promote more power, looking for “peace” remained as a bad memory only to be remembered from a feud in the Senate. The crippled master sentimentally thought about how he could have survived in the world of inequality if he weren't a god and forged hurriedly; two athletes, one woman on blades running and one man with no arms swimming. Tears fell on his two cheeks making him feel so alone.

And he imagined before he forged... A green pasture with many sheep and a harvest time as no fruit could have given more bountifulness and joy than ever. He sighed, and continued carving brown and cracked plains; then stopped, and imagined again. A happy crowd celebrating the harvest time of abundance, dancing with wine glasses in hands, and continued forging; a farmer had only one sheep to keep and one dog which had the teeth of a lion. Those who were marching for “peace”, now marching for the “Salvation of Nature” to resonate in the reproduction cycle with nature for their own. And he imagined sparrows flying over the herds, lining over as if they were to show the way. And the famous crippled artist brought his art to a circle of young tweeting people in the urge to become a voice of the world issues until they saw their favorite jeans were on sale. And he forged an infant child drowned in the sea while trying to flee from the war. He wondered if the sea was guilty.

And lastly, he forged... The ocean's mighty power, a destructive tsunami, the waves so gigantic couldn't be more destructive than any man could have forged in his worst greediness. And he welded deliberately on the utmost rim of the round and indestructible gold coin, knowing that any cycle that ends with chaos will begin with the cosmos; begin again to build and protect the order.

And the crippled master handed the gold coin to an amazing woman called Achilles with eyes so fire bright, her words so fearless, and her actions like thunderbolts. He designed her coin as her new shield and protection, which would give her all the power she needs in man's world. Beyond facing world issues, she is now ready to fight back against her archenemy Hector, the man who is ready to take her down, for his own self to rule and conquer again.

And the war begins...

Zehra Selin TUNCA

The Shepherd And The Wolf

“You would think that they would beg for their lives or ask for the mercy of whatever totem they worship but here they are, waiting for the inevitable in silence.” said the middle-aged man in a blue trench coat, after squinting his eyes towards the Town Square. Before his statement could hang in the air like those men at the gallows momentarily, his neighbour sitting on the rocking chair replied with a subtle French accent, “These animals don’t have a God or emotions. They kill, murder and pillage. The gallows are the only place in these lands where they belong!” Man with the trench coat sneered and nodded. He picked up his horse’s harness, threw it over his shoulder, and walked towards the crowd gathered around men who were sentenced to death.

Within that crowd, there was another man. He was well dressed and had shiny, freshly-blackened boots. One could tell by simply looking at his posture and manners that this man was as cunning as a fox and as agile as an American eagle. He was well-respected. People made their way as he approached the gallows. Town’s girls giggled with every step he took. Even the old folk stopped gossiping about each other and took a moment to look at the man. Each one of their smiles said one thing: “He is a good mayor”, yet these people did not care about his intelligence or maturity. They didn’t even know how he was raised or educated. To the townsfolk, only two things mattered: his parents and the paleness of his skin. Folk of this newly-established town believed in equality in their own twisted way. To them, anyone could be a mayor so long as they looked and acted like their own folk. They did not hesitate to kill or torture the ones who were out of the herd.

The Mayor came forth and the Town Crier started to read what victims had done, all four of them, one by one, starting with the one on the right. Their names were as follows: The Bison, the Bear, the Wolf, and the Coyote. These were not their real names but the ones which the town folk befitted them. The Crier began with the Bison. “Bison! You have been found guilty of trespassing the Josiah Family Plantation. The Old Mayor, may Lord forgive his sins, imprisoned you, and good town folk vote for your hanging. Do you wish to pray or admit guilt before your death?” The Bison did not utter a single word. He didn’t even murmur a prayer in Navajo. He lifted his head up, looked at the clouds passing by, and followed them with his eyes ‘till they started to

disappear where the white clouds and the red desert kissed. "Guessing this red devil swallowed his tongue, folks!" cried the Crier mockingly, "Alrighty, moving on. Next up! The Bear!" While the crier continued to mock the victims, the Mayor had his mind elsewhere. It was his first hanging, and he was already out of focus. His heart was filled with unexplainable regret already before he'd arrived at the Town Square. To overcome his emotions, he kept repeating this tune in his mind. He took a look at every prisoner one by one from the right to the left.

Bison's head was bent over and his eyes were shut. Without moving his head, he moved his eyes to the next one beside him. He let his gaze fall from the Bear's head to toe. He still could not believe how this monster of a man was captured. If he tried, he could rip the chains holding him from the wooden foundations. Hell, he even could free others and still have time to knock out a few guards before he was shot dead. In this town of hundred and fifty people, there was no man who could match his pure strength. He was tall, more built than any man in this town and knew about survival, nature and horses. He was one of the Headchief's best fighters. The Bear frowned as Crier went on and on with his catchy rhymes. Mayor looked at Bear's almost pale blue eyes and said to himself, "Well, my friend, if it weren't for the redness of your skin, you would be treated as a 'god among men' in this beautiful town of ours." Mayor let a smile form upon his face. It was not of cynical nature, but a product of regret.

He skipped to the Wolf, and immediately his smile perished. The Wolf was fixated on the Mayor's mansion which overlooked the main road in the middle of the town. Mayor turned his head back and saw his mother in a shiny dark blue dress on the porch against the all-white walls. She was holding her hands together on her stomach and her head was tilted upwards just a little bit. Right next to her, in a black dress, was the Mayor's sister. She still had tears in her eyes and one maid kept wiping the tears while the other one kept freshening up her makeup. Without turning his head back towards the victims, the Mayor closed his eyes and let out a breath. He ordered two of his personal guards to go help the ladies. The guards rushed towards them to help them approach the gallows. As they came closer and closer, the Crier started to talk about Lady Abbey, the Mayor's mother. The folk was cheerful. The Mayor moved towards the back of the crowd to greet the ladies, while the Wolf was still fixated on his sister. His sister also tried to look at the

Wolf a couple of times, but she couldn't lift her head up out of fear of being ashamed by the town folk. Also, she didn't want to look her lover in the eye with tears in her eyes.

Whistles and applause flew around the crowd; after all, it was the Old Mayor's wife and daughter approaching. They would never forget about the Old Mayor and always remembered him dearly. A horse neighed – Once! Twice! The third time it neighed, everyone got dead silent. On the hill at the east of the town, there was a rider with a tomahawk lifting up in the air with his horse reared. He let out a "Hyah!" and rode back behind the hill. Mayor whistled to alert his men and ordered them to take positions around the town. Before his men could take positions, some two dozen riders were back on the hill. It was hard to make them out since they looked like nothing but silhouettes. They were clearly not attacking. They all lined up next to each other and waited. The Mayor and his men were ready to pull their six shooters. One of the Indians on the hills started to gallop toward the town. Mayor's right-hand man lifted his rifle up and aimed at the approaching Apache. Mayor ordered him and everyone with their guns out to stand down. He knew this wasn't an attack, because if it were, there would be arrows flying instead of horse neighs. The Apache approached and made his way up to the Mayor. One of the Mayor's men stopped him. Apache looked the Mayor in the eye and said, "Chief Tooyalakekt offers a meeting, and he believes that you will honor his request by putting your guns down as we did when he enters the town." Mayor let his hand go away from his revolver and corrected his jacket. He showed his palms to the warrior and said, "I shall honor your Chief. Tell him that I am expecting him at the Town Square." The warrior nodded, once and firmly, and rode back to his chief.

When Tooyalakekt arrived at the Town Square, everyone was silent. Chief got off his horse and stepped forward. He locked his gaze on the Mayor's eyes and said, "I wish you to let Nantan Lupan go free and I will allow you to take others with you. I respect white folks' law and expect you to honor our tradition as your father did." The Mayor turned back to the Crier and asked, "Which one of them is Nantan Lupan?" Crier started to flip pages of his book until he found the said man and replied, "It's the Wolf, sir! He wants us to let go of the Wolf!" The Mayor turned his head back and let out a breath. He lifted his head back up to the Chief's eyes. Even though he hated hanging these poor

Indians for petty crimes, he knew that if he were to let one go, the town folk would realise how different he was from his father. After a moment of silence, "After all, aren't your sister and Wolf in love?" said the Chief. Lady Abbey collapsed right then and there, after hearing about her daughter's lover. The crowd could not believe what the Chief was saying. They couldn't grasp the idea of a white lady, especially the daughter of the Old Mayor, Wyatt Maverick, being in love with an Indian. The Chief continued, "Why don't we marry the two to strengthen our truce -" Before the Chief could finish, the crowd interrupted. Some started to boo, and others were cursing at, not only the Chief but the Mayor as well, for not taking care of her sister.

A banker rose from the crowd and shouted, "It is forbidden for her to love an Indian! She is the daughter of the white folk and should marry a white folk's son! Hang this animal Wolf so our message can be heard across all lands!" The crowd showed their support of such a statement by applauding and shouting, but all of them and the Chief knew that decisions were not theirs to make. It was up to the Mayor, and all were waiting for what he had to say. The Mayor signalled the Sheriff to free the Wolf. He shook Tooyalakekt's hand and said, "I will set him free to honor the truce you and my father established, but he will not marry my sister or be even near her." The Sheriff took off the shackles and pushed the Wolf to the Chief. The Wolf stumbled and fell to the ground. While on his knees, the Wolf looked back to his lover one last time as she cried over her mother to wake her up. He lifted his head up to take a look at the Mayor. The Mayor looked down at him. He escaped his eyes away from the Wolf. He signalled with his head and the Chief's men picked the Wolf up and put him on his horse. As they rode towards the hill to the east, he thought about what was to come. He wasn't sure how town folk would treat him from now on. He kept asking himself whether he should become one of them or change the town folk. He pulled his gun. He first looked at the gun and then at the Indians riding off in the distance. He gave the revolver to the Sheriff and walked back to his mother. After all, he owed her an explanation.

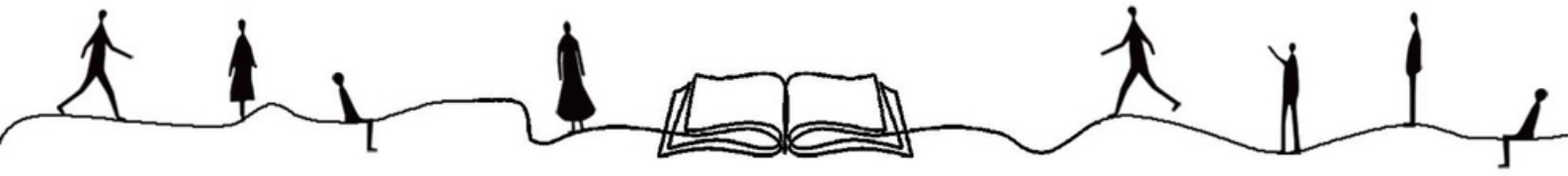
Atakan KARAKOÇ

Defterimden Notlar

Çizgiler, boş çizgilerle dolu bu defter. Yazmaktan korkuyorum sanıyordum, yazacaklarımdan korkuyorum aslında. Ne olacak bütün bunlar? Her şey çok hızlı, çok zehirli, bir sarmaşık gibi sarıyor her yeri. Umutsuzluk aldı başını gidiyor. Hızlı hızlı ilerliyor, zehirlerin arasından geçip gidiyor. Trafik akıyor, güneş doğup batıyor, inşaatlar eskisinden de canavarca bir hızla devam ediyor, insanlar karınca sürüsü gibi dolaşüyor sokaklarda. Birbirlerine bakmıyorlar bile. Sanki gerçek değilmiş gibi bir gerçeklik. Sanki rüya ama kâbus. Karanlık ve gri; bilir misin o hissi, gözlerin açıkken bile gördüğün görüntü kararır kenarlarından, git gide kararır ve en sonunda karanlık görmeye başlarsın. İşte öyle dışarısı hep. Karınca sürüsü memnun dolaşılıyor sokaklarda, sanki hiçbir şey yokmuşçasına. Benliğimden, ruhumdan o kadar uzak hissediyorum ki. Sanki yaşamıyorum, nefes bile alamıyorum, her şey suni. Her şey benliğime aykırı yaşadığımı hissedebilmem için. Bütün bu "creation" baştan sona bir hapishane. Kimse nefes almıyor aslında, en mutlu olduğunu sanan karıncalar bile mutluluğun ne olduğunu bilmiyorlar.

Düşünsene, bir ormandasın, hiçbir kural, tabu, din, kültür baskısı, para kazanma derdi; bunların hiçbirisi yok. Senin gibi insanlar ve doğa... Ruhunu özgür bırakıp içine dönebileceğin bir medeniyet, hatta medeniyet bile değil, bir topluluk. Çıplaksın, doğayı dinliyorsun. Kalbini dinliyorsun, kendini sevmeyi öğreniyorsun. Ağaçların yaprakları, gökyüzünün maviliği, yıldızların parlaklığı, ağaçların gövdesi, o gövdeden geçen karıncaların şeffaf bedenleri ve antenleri. Senin vücudundan geçen damarlar ve onların rengi ve haritası... Saçının rengi ve ısıltısı. Rüzgârın tenine dokunuşu ve kokusu... Dans etmek o rüzgârla, çimlerde yuvarlanmak. Düşün, hiçbir baskı yok üzerinde, kural yok; yap, yapma, "yapamam" diye bir düşünce yok. Bir tek sen ve özgürlüğün. Muazzam bir ikilinin mutluluğu. Yuvarlanıyorsun tepelerden, koşuyorsun uçsuz bucaksız kırlarda. İnsanlarla gerçek bir bağ kuruyorsun. Öyle bir bağ ki bu; ruhlarınız bağlanıyor birbirine, başka bir boyutta ve güzellikte bir bağ. Herkes eşit, herkes özgür, herkes bir kere gelmiş bu cennete. Tadını çıkarmak, burada kendini bulmuş olmak bile bir hediye. İnsanlar saf; saf duygularla yaklaşıyor birbirine, kötülük diye bir şey yok burada. Herkes herkesi seviyor, birbirlerini bulmuş olmaları bile büyük bir lütuf. Bu yüzden herkes birbirine yardım ediyor hayatta kalmak için ama kimse kimseden üstün değil. Sevgiden ve huzurdan başka bir duygu yok burada. Ruhlarımızı en üst boyuta taşımaktan daha büyük bir isteğimiz yok. Yeni tomurcuklanmış bir çiçeğin zaman geçtikçe açması gibi, bizde ruhumuzu açıyoruz birbirimize ama en önemlisi kendimize. Naifiz; sevgiden, aşktan başka hiçbir şey bilmiyoruz. Tabular yok, yasaklar yok, istediğimiz kişiyle sevişebiliyoruz. Onların ruhlarını, bütün çıplaklığıyla tanıyoruz. Sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da sevişiyor. Doğayı dinliyoruz, hayvanları izliyoruz; denizin sesini, kokusunu, kuşları, bulutları, meyveleri, bitkileri, mantarları, toprağı, taşları çimenleri, kelekleri, hepsini içimize çekiyoruz. Aslında içimize de çekmiyoruz çünkü onlar biziz. Her şey bir dinginlik içerisinde ilerliyor. Huzurluyuz, gülücükler saçıyor yüzün, gülücükler saçıyor sevdiklerinin yüzü, gülücükler saçıyor sevdiğinin yüzü. Çok basit ama çok mutlu bir dünya burası. Hayal gibi ama değil, gerçek. Sen ne olmak istiyorsan osun. Sen kiminle veya

kimlerle olmak istiyorsan olabiliyorsun. Hayal gücünle bir olup dolaşabiliyorsun bu ormanda uçsuz bucaksız. Güzel kadınlar, güzel adamlar, güzel çocuklar, güzel ruhlar, güzel hayvanlar, güzel toprak, güzel ağaçlar, güzel yapraklar, güzel güneş, güzel güzel bitkiler, güzel yıldızlar, güzel sarmaşıklar, mavi gökyüzü, hepsi var burada. Hepsi yaşadığımız dünyada var. Şu yaşadığımız binalarla, yollarla, egzozla, betonla dolu dünyada bunların hepsi var.

Tek fark; insanlık, betonu, binayı, yolu, telaşı, mutsuzluğu, akli hastalıkları, yarışı, kötülüğü, maddi zenginliği, ezmeyi, uçakları, jetleri, bombaları, savaşları, açlık sınırında yaşamayı; toprağa, özgürlüğe, mavi gökyüzüne ve mutluluğa tercih etmiş...

Ceren OKYAY

A Night to Remember

Illustrated by frimages

On a warm autumn night, Lucy and Ashley were chatting on the porch. After a long day of tending to the animals around the farmhouse and tucking in their little brother Harry, the two girls were enjoying each other's company.

"Mom would be so proud," said Lucy, "I know Dad would want us to live in the city, though." Ashley sighed in anguish. "Yes, but this house and the animals here are the legacy they left us. I'm glad we're here, together."

It was the fifth year they had been all alone in this big house. After their parents passed away, they wanted to stay there and take care of their brother and the animals. They all knew how much their mother cared for these animals. She always woke up at 5 am to start the daily routine. She was a fighter in their eyes; she had more than three children. Their father had a job in the city, he would come home around 7 pm and they would have dinner together. It was a happy family of five - until their parents were in a terrible car accident. Ashley was devastated for a long time. Lucy was always there for her in her grief. Harry was aware of the situation, though he was very young. His two sisters became his parents and began to homeschool him as their mother homeschooled them.

"How shall we tell Harry?" asked Ashley; "he is very mature for his age, but I don't know how to explain to him this occurring." Lucy took a big gulp of her lemonade and tried to think. "He'll figure it out eventually. Besides, he'll be scared if we don't talk to him about Tuesday night. We need to tell him there's nothing to be afraid of and that it's Mom and Dad's legacy." Thus it was decided. The next morning, after breakfast, Ashley took Harry upstairs to watch the animals. Although she had rehearsed what to say all night, it was still hard to get the conversation started.

Finally, she began to speak, "Harry, my dear, you know how our Mother took care of the animals, don't you?" Harry nodded. "And you also know that we are responsible for them, all three of us." He listened to her with a curious look in his eyes. "Well, soon we'll get to talk, dine, and dance with them, too." Harry's eyes widened. "How?" he asked. "Do you remember the books Mama used to read to us? Those books are all about a special night, honey. Tomorrow we'll prepare a nice feast together, dress up properly and decorate the house. And around midnight, the animals will join us. We'll dine and talk and dance with them and hear what they have to say. It is a very special night, for it only happens once every ten years. We will be their servants for one night, and they will ask anything they want of us."

Harry wanted to wake Lucy very early in the morning; he was much more excited than Ashley had expected. "Lucy, wake up! We're going to dance with the animals today!" Harry leaned against Lucy's bed to pet her cat, Shadow, "Tonight you are the queen and we are your servants."

After they had breakfast together, Lucy started thinking about the celebration. In one of the books her mother had said that each host of the night would be allowed to ask a question or make a wish at the end of the night; and the animals would either satisfy their curiosity about a topic or grant their wish. She wanted to know the details of her parents' connexion with the animals.

Meanwhile, Ashley and Harry began to prepare for the night. Ashley asked him if he wanted to ask a question or make a wish. Harry replied, "Can I ask them to give us mom and dad back?" Ashley wanted to say yes, but the animals wouldn't mess with the natural order. She tried to choose her words carefully, "Mom and Dad would want you to

make a wish for your future. They had very high hopes for you. We knew from the moment you were born that you would grow up to be so smart." "What was Lucy like when she was little?" asked Harry. "She was... like a fox," said Ashley, "she was quiet, smart, and a little cunning. She was always playing tricks on me, Mom and Dad. Mom always said she was going to be a lawyer or a politician when she grew up."

When Lucy got home, she took her usual walk to the nearby rabbit's nest. They had a different bond, Lucy and the rabbits. She brought them fresh vegetables every day. The oldest of them, Missy, would draw circles around her feet to show her appreciation. She spent at least an hour with them; however, she had to go home early that day to help her siblings.

"The table is set," Lucy called to them from the dining room as a pigeon approached Ashley to tell her that the time was near. She was getting excited; the last time she had witnessed this tradition was ten years ago, when her family consisted of only three people. Now she was about to experience it with her siblings. A heavenly piece of music from an unknown source mesmerized them. "Wow!" exclaimed Harry, "this is beautiful. Look, look, they're coming!" The animals began to appear one by one. Soon they were on their feet, talking, dining with the siblings, and sharing their special knowledge of the animal world. Ashley bowed to

the deer that approached her. "Bow to them," she said to Harry, "they expect our respect." Lucy and Harry bowed as well, and the deer stood on its feet. The geese began to bathe with the bucket of water they had placed at the entrance. They fluttered with joy before thanking the siblings and continuing into the dining hall. Ashley served the animals while Lucy and Harry put on a piece of dinner music. The whole dining room was lit with sandalwood candles. A natural smell would appeal to the animals' taste.

After the feast and the dance, Lucy needed a moment to herself, for she felt different from usual. She needed to think hard about the question she was about to ask. There was no doubt that she would ask the rabbits, as she was close to them. Still, she was nervous about the answers she might get.

It was almost dawn; time to make wishes. Lucy's cat Shadow greeted Ashley as she approached her. "Wish or question?" asked Shadow. "I would like to make a wish. May the creatures of nature bless our family so that we never experience another sudden loss."

Harry went upstairs with a jar full of fireflies. They had always fascinated him; he sat by the window and watched them light up the night. He had never been to a town fair before, he didn't know what fireworks would look like in the sky. His fireflies were his fireworks for the night. He made a wish and let them loose from the window, "May creatures of night accompany us in our lives and never leave our side."

Lucy went to ask her question to Missy the rabbit. "Missy, the eldest of rabbits, a creature of nature, please listen to me carefully and bring my request to light with the sunset. Please explain to me how my family became the servants of nature. What is it about your presence tonight that makes me feel different than usual?" Missy replied, "Child of nature, you are one of us, both as a human and a fox."

"Until ten years ago, when you were a member of the Forest, you were close to a woman, Amanda. She loved you as her own child. At that feast ten years ago, she wished you to become a human and join her family. Child, we don't mess with the natural order, but you were special. Amanda was special, too. She had a little girl named Ashley, who you were also close friends with. She loved you like her own sister. We asked you and you agreed to live with them. The Council of Animals decided to make an exception just for this case. So you have become a human. You feel different tonight because you still have a sense of belonging to the Forest." Lucy listened intently to Missy's words and couldn't believe her ears. She was happy to be in this family, that was all she knew.

Having found out the truth, Lucy went to Ashley. "It's true, you were a fox. I didn't know about that night then but I wanted a sister. I'm glad, Ashley, I am. I'm so happy to be a part of this family. I wish Mom and Dad were here

so I could thank them."

After the truth came out, the three siblings clung to each other more than ever. They wished their parents were still around. They didn't know that nature would accept people after death. Their mother and father's eyes were always on them, making sure they were safe.

Esra ÇAN